

Rochus Misch, guardaespalles i telefonista de Hitler, aporta un testimoni excepcional de com van ser els últims dies al búnquer del Führer. Després d'aquells històrics moments, Misch va haver de passar gairebé nou anys reclòs en presons russes.

“Ara cremem l'amo”

Misch, de 87 anys, va néixer a Alt Schalkendorf, a l'Alta Silèsia. Es va formar com a pintor i viu a Berlín.

— Senyor Misch, quan va veure Adolf Hitler per darrera vegada?

— El 30 d'abril de 1945. Devia ser al voltant de les 11, ja que ell sortia de les habitacions i va passar per davant meu. Em vaig aixecar i ens vam mirar. Ell va continuar fins al final del passadís i es va girar. Jo encara era dempeu i vaig mirar enrere. Ell va fer mitja volta i va desaparèixer.

— Què li va semblar?

— Molt serè.

— I què va passar després?

— Tothom escoltava, esperava el tret.

Però jo no vaig sentir res. Llavors algú va cridar: “Linge, Linge, crec que ja està.” Linge [Heinz Linge era el majordom de Hitler] va venir, em va empènyer cap a un cantó i es va quedar aturat al costat de la porta de Hitler. Ningú no badava boca. L'únic que xerrava al telèfon era jo.

— Va entrar a l'habitació?

— No, però quan Linge o Günsche [Otto Günsche era l'ajudant de Hitler] van obrir la porta, vaig veure Hitler assegut al sofà. Eva Braun era al seu costat, amb els genolls doblegats cap a Hitler, i Hitler estava inclinat cap endavant.

— Johann Rattenhuber, cap de la guarda de Hitler, va declarar més tard a Moscou que va deduir que Linge li havia dit que ell li havia donat el tret de gràcia.

— No ho crec, no sembla cosa d'en Linge. Hitler havia consultat al catedràtic de medicina Werner Haase la manera més segura de cometre un suïcidi.



Joseph Goebbels va prendre la decisió d'assassinar els seus fills. Dalt, Rochus Misch.

— El suïcidi de Hitler li va semblar sorprenent?

— Sempre havíem esperat que el traïrien de Berlín. Però ell no volia, perquè no tenia res a fer. Llavors va passar dia rere dia, mig dia rere mig dia, hora rere hora... fins que finalment va dir a en Günsche o a en Linge que no volia que el molestessin.

— Es va sentir alleujat amb la mort de Hitler?

— Vaig passar por, però no sabia què passaria. Em temia que la Gestapo ens mataria perquè n'eren testimonis.

— Què va fer, llavors?

— Anava a fer un informe per a Schädle [Franz Schädle era el cap de l'escamot d'acompanyament del Führer], però a meitat del camí ho vaig deixar, perquè estava totalment alterat. Quan vaig tornar-hi, només havia passat mig minut o un quart de minut, Hitler i la seva esposa ja eren a terra, i Linge i uns al-

tres ja els estaven embolicant. Més tard em van portar els cadàvers.

— Va veure com els cremaven?

— No. Algú del búnquer em va dir: “Bé, ara cremem l'amo, puja-hi de pressa.” “No”, vaig dir. “No hi penso pujar, puja-hi tu.” Però ell tampoc no volia.

— Com va entrar al servei de Hitler?

— El 1937 em vaig allistar a les tropes de serveis especials de les SS, que van passar a ser les Waffen-SS.

— Era nacionalsocialista?

— Gens. Només era un soldat, igual que molts altres milions. Era orfe, i ens allistàvem amb la intenció d'esdevenir funcionaris públics. I així vaig entrar a la unitat SS-Leibstandarte Adolf Hitler.

— Però encara no formava part de l'entorn del dictador.

— No, primer vaig anar al front. Però el 1940 els adjunts del Führer buscaven un home pel seu escamot d'acompanyament.

— I com es van adreçar a vostè?

— El meu cap de companyia em va proposar.

— Hauria destacat per alguna cosa...

— Poc abans m'havien ferit greument i tenia un permís per convalescència. El cap de companyia em va recomanar passar aquells dies de permís a la finca del germà del comandant de batalló, havien cridat a files el germà i la seva dona esperava el quart fill. Allà em vaig encarregar de tot i la cunyada va parlar molt bé de mi. El comandant em va cridar i em va dir que havíem d'anar amb compte, perquè era l'entorn directe de Hitler.

— On va anar?

— A la residència del Führer, a l'antiga cancelleria. Érem guardaespalles, però en un moment en què no hi havia res a fer només érem ajudants: repartíem diaris i telegrams, o acompanyàvem fins a Hitler visites com la de Goring. Sempre ens preguntaven com es trobava el Führer, si hi havia algú més i coses així.

— Se'n recorda de la primera trobada amb Hitler?

— Després de dotze dies, el cap dels oficials adjunts, Wilhelm Brückner, em va cridar i em va preguntar d'on venia, on m'havien ferit, etc. Bé, llavors obre la porta de cop i allà és Hitler. Venia amb una carta. Nosaltres érem els seus correus. Jo tenia calor, tenia fred, tenia de tot... Brückner va dir que jo era de Silèsia. Hitler va dir: "Aquest jove pot fer alguna cosa per mi immediatament. Si us plau, porti aquesta carta a la meua germana, a Viena."

— Tenia formació de guardaespalles?

— No. Ens havien dit que no fóssim mal educats amb la gent que s'apinyava al voltant de Hitler. Els camarades més vells deien: l'amo ho veu i pot enfadar-se.

— Molta gent que va conèixer Hitler parlen d'un efecte hipnòtic que transmetia. Vostè també el va sentir?

— No. Era una persona del tot normal.

— Des de quan va treballar en les seves comunicacions telefòniques?

— Això va ser des del començament. Encara recordo el número de telèfon del búnquer del Führer: 12 00 50.

— Va sentir les trucades?

— Sí, havíem de regular les trucades a llarga distància. Si una veu era massa aguda la fèiem una mica greu, coses així... Com amb una ràdio.

— Vostè hi era, quan el febrer de 1945 Hitler es va traslladar al búnquer?

— Primer, després de l'alerta aèria, quan cessava l'alarma tornava a la residència. Allà baix era com un taüt de formigó. Allò no era un búnquer habitable, eren cel·les. Després ja s'hi va quedar.

— El 22 d'abril de 1945 Joseph Goebbels i la seva dona van matar els seus fills al prebúnquer. Vostè sabia que matrien aquells infants?

— De fet, ja ho vaig saber quan la senyora Goebbels preparava la seva mort.

— Algú va aturar la senyora Goebbels?

— Recordo que estava bevent un got de vi amb Hannah Reitsch i el majordom de Goebbels. Llavors va passar la senyora Goebbels i els seus fills, i la senyora Reitsch va dir: "Déu meu, senyora Goebbels, ni que hagi de volar vint vegades per treure els nens, no poden quedar-se aquí." Llavors van venir del prebúnquer dues dones i també van intentar convèncer-la. Però ella va dir: "No, senyora Reitsch, els nens es queden aquí."

— Què va passar després?

— Després van tornar a baixar els nens, vestits de blanc, amb camisa de dormir i pentinats. Jo havia tomat a treballar i a parlar per telèfon. Llavors la senyora Goebbels va passar en silenci amb els seus fills. Bé, en algun moment va passar el doctor Naumann [Werner Naumann era el secretari d'estat del Ministeri de Propaganda] i va dir: "El doctor Stumpfegger [Ludwig Stumpfegger va ser l'últim metge de Hitler] els donarà alguna cosa per beure, com ara una gasosa." El doctor Naumann també va dir com devia haver anat, i quan va assenyalar en direcció a Goebbels, els nens ja no hi eren.

— Va veure la senyora Goebbels després de l'assassinat?

— Sí. Després va anar a l'habitació de Goebbels, la porta era oberta. Va seure-hi i es va posar a jugar a cartes.

— Mostrava algun tipus d'emoció?

— Plorava. Goebbels va arribar més tard, però no la va acariciar ni va fer res per l'estil. Només es va quedar mirant com feia solitaris, una hora o hora i mitja.

— Creu que Magda Goebbels va matar els seus fills amb les seves mans?

— El doctor Naumann em va dir que ho va fer el doctor Stumpfegger.

"Els russos afirmaven que Hitler tenia un doble i no em volien creure"

— Com va sortir vostè del búnquer?

— Al final hi havia molt poca gent allà baix, i el contacte era més o menys amistós. Vaig dir a Goebbels: "Jo també voldria marxar." Va venir després i em va dir: "Miri, havíem pensat viure, però ara pensem morir. Ja pot plegar."

— No va anar gaire lluny.

— Vaig anar a l'estació de metro de Kaiserhof, caminava seguint els rails. Allà vaig trobar Linge i més gent del búnquer. Les bombes havien travessat el sostre del metro i els russos hi havien estat llençant granades de mà. Vam passar per l'estació de Stettinger Bahnhof i per un pou de ventilació vam sentir veus en alemany. Vam dir: "Hem de sortir." A dalt també hi havia companys, però ja eren presoners, i els russos ens van agafar.

— Com van saber els russos que vostè havia treballat al búnquer del Führer?

— En un camp de presoners de guerra vaig trobar en Hans Baur, cap de pilots de Hitler. Li acabaven de serrar una cama i jo el cuidava, més o menys. Després l'havien de dur a un hospital militar a Moscou i em va dir: "Misch, es quedarà amb mi? Puc endur-me una persona com a assistent." Llavors ens van dur a tots dos a Moscou. No a un hospital militar, sinó a la Lubianka (la central de la policia secreta). Allà van començar els interrogatoris. I aleshores Bauer va dir: "Preguntin el meu assistent, que ho sap millor que jo." Llavors va ser el meu torn.

— Què volien saber?

— Tot. Què passava allà a baix, què hi havia fet. Primer l'interrogatori transcorria normalment. Després, durant una setmana, em van torturar cruelment totes les nits. Els russos afirmaven que Hitler tenia un doble i no em volien creure.

Klaus Wiegrefe

© Der Spiegel - EL TEMPS

Traducció: David Egea